

В. С. КАХНИЧ

Володимир Степанович Кахнич, кандидат юридичних наук, доцент Львівського національного університету імені Івана Франка

**ДЕЯКІ АСПЕКТИ ФУНКЦІОНУВАННЯ ЮРИДИЧНОГО ФАКУЛЬТЕТУ
В ЛЬВІВСЬКОМУ УНІВЕРСИТЕТІ (1920–1930-Х РР.)**

Реформування освіти та науки, яке відбувається сьогодні в Україні, є надзвичайно важливим для нас та майбутнього покоління. Використання історичного досвіду, на прикладі юридичного факультету Львівського університету, зокрема, як юридичний факультет діяв та функціонував, надасть неоцінений досвід у реформуванні юридичної освіти та науки. Ці знання допоможуть нам зрозуміти і краще усвідомити цінність витоків на наукових концепцій, які формувались та формуються під впливом різних історичних періодів.

Після того, як розпалась Австро-Угорська імперія, а українці зазнали поразки в польсько-українській війні 1918–1919 рр., Східна Галичина опинилась під владою відновленої Польщі. Міністерство віровизнань та освіти цієї держави 18 листопада 1918 р. оголосило, що бере Львівський університет під свою опіку. Тоді 22 листопада 1919 р. йому присвоїли ім'я Яна Казимира¹.

Діяльність Львівського університету регламентували постанови та розпорядження уряду Польщі, зокрема Міністерства віровизнань та освіти, рішення академічного сенату й статут університету. У 1924 р. ухвалили новий статут Львівського університету і наступні – у 1929 р. та 1934 року².

На початку існування Університету Яна Казимира у Львові у його структурі було чотири факультети: юридичний (факультет права та політичних учень³, з другої половини 1920-х рр. – права), філософський, теологічний і медичний. У 1924 р. філософський факультет розділили на математично-природничий та гуманістичний. У складі п'яти факультетів Львівський університет існував до 1939 року⁴.

У 1920 р. Університету Яна Казимира у Львові передали будівлю колишнього Галицького крайового сейму. Відтоді це – головний корпус Львівського університету⁵. Вищим керівним органом Університету Яна Казимира у Львові був академічний сенат у складі ректора, проректора, деканів факультетів і представників від кожної факультетської ради викладачів. Академічний сенат, на чолі з ректором, вів поточні наукові, навчальні, дисциплінарні, фінансові справи університету⁶.

Для вступу до Університету Яна Казимира у Львові абітурієнт повинен був принести до деканату обраного факультету заяву з двома фотографіями та низку документів, зокрема свідоцтво про народження, атестат зрілості, а хлопці подавали також документ про проходження військової служби. Кожен абітурієнт повинен був вказати рідну мову⁷.

Навчання в Університеті Яна Казимира у Львові було платним. Студенти зобов'язані були заплатити за вступ 30 злотих, а також платити щороку 50 злотих. За практичні заняття студенти-юристи сплачували 9 злотих. Студенти оплачували також користування бібліотекою, вносили гроші до стипендіального фонду та фонду допомоги студентам, на охорону здоров'я. До того ж вони мали вносити окрему плату під час складання іспитів. Державні стипендії отримувало близько 1,5–2,0 % від загальної кількості студентів⁸.

Навчальний рік в Університеті Яна Казимира розпочинався 1 жовтня і закінчувався 30 червня. Його поділяли на триместри. Перший триместр тривав від 1 жовтня до 16 грудня, другий – від 6 січня до 3 березня, третій – від 20 квітня до 30 червня. Навчання на юридичному факультеті становило чотири роки⁹.

Уся навчальна та наукова робота в Університеті Яна Казимира у Львові провадилась на кафедрах, в інститутах, а також на спеціальних студіях. Кількість кафедр в університеті, як і в XIX ст., відповідала кількості професорів (звичайних і надзвичайних). Були випадки, коли кафедри очолювали й доценти. Основною формою навчання були лекції та практичні заняття. Їх проводили професори, доценти або й асистенти під керівництвом своїх наставників. Щороку студенти мали відвідати визначену кількість лекцій і взяти участь у роботі бодай одного спеціального семінару¹⁰.

Після врегулювання у 1922/1923 н. р. системи вищої освіти Польщі у Львівському університеті було 106 звичайних та 16 надзвичайних кафедр, на яких працювало 87 звичайних професорів, п'ять надзвичайних та 159 осіб допоміжного наукового персоналу. Зокрема, на юридичному факультеті на той час працювало 25 звичайних і три надзвичайні професори¹¹.

15 березня 1920 р. до тих часів утраквістичний Львівський університет рішенням Міністерства віровизнань та освіти Польщі було перетворено на навчальний заклад з винятково польською мовою викладання. У липні 1920 р. це підтвердила й ухвала Сейму¹².

Навчальна програма юридичного факультету Університету Яна Казимира, до прикладу, у 1919/1920 н. р. була такою:

– зимовий семестр:

I. Загальні науки: енциклопедія юридичних і політичних наук (викладач К. Стефко); історія філософії права (Ю. Новотний).

II. Історія права: історія та системи римського приватного права (М. Хлямтач); канонічне католицьке право (лекції та семінар) (В. Абрагам); західноєвропейське право (лекції та семінар) (А. Гальбан); польське приватне право (лекції та семінар) (П. Домбковський); історія устрою Польщі (лекції та семінар) (О. Бальцер).

III. Судове право: загальне цивільне право (Е. Тілл); спадкове право (Р. Льоншам де Бер'є); приватне право та кримінальне право українською мовою (П. Стебельський); кримінальне право (лекції та семінар) (Ю. Макаревич); кримінальний процес (Ю. Новотний); торговельне та вексельне право, цивільне (майнове та іпотечне) право, гірниче право, семінар з цивільного та торговельного права (А. Долінський); цивільне процесуальне право, історія цивільного процесу у Варшавському королівстві, семінар з цивільного процесуального права (К. Стефко); історія процесуального права, практичні заняття з процесуального права (М. Аллерганд).

IV. Політичне право та суспільні науки: загальне та новітнє польське політичне право (С. Стажинський); загальне та зобов'язальне політичне право (Е. Дубанович); суспільна економія, фінанси Польщі, семінар з економіки (С. Гломбінський); фінансове право (І. Вайнфельд); адміністрація та польське адміністративне право (Ю. Бузек)¹³;

– літній семестр:

I. Історія права: пандектне право (наука про зобов'язання), семінар з римського права (викладач М. Хлямтач); канонічне право, канонічне право з акцентом на канонічному законодавстві Польщі, семінар з канонічного права (В. Абрагам); історія західноєвропейського права (лекції та практичні заняття) (А. Гальбан); судочинство (лекції та практичні заняття) (О. Бальцер); пандектне право (римське приватне право, римське майнове право, римське сімейне право) (Л. Пінінський).

II. Судове право: австрійське цивільне (зобов'язальне) право (Е. Тілл); цивільне (сімейне) право (Р. Льоншам де Бер'є); кримінальний процес (Ю. Макаревич); торговельне та вексельне право, приватне право, семінар з цивільного та торговельного права (А. Долінський); цивільний процес, семінар з цивільного процесу (К. Стефко); процесуальне зобов'язальне право на польських землях, практичне заняття з процесуального права (М. Аллерганд).

III. Політичне право та суспільні науки: новітнє польське політичне право (С. Стажинський); суспільна економія, державні фінанси, семінар з економіки (С. Гломбінський); право народів (П. Стебельський, читав польською мовою); фінанси з наголосом на фінансах Польщі (І. Вайнфельд); аграрне законодавство (З. Паздро); статистика з акцентом на статистику Польщі (Т. Пілят)¹⁴.

Ці самі заняття були введені до програми юридичного факультету Університету Яна Казимира у Львові в 1920/1921 н. р., з тією відмінністю, що С. Грабський викладав політичну економію та соціологію, В. Серадзький – судову медицину, а Е. Дубанович – Конституцію Польщі¹⁵.

У 1921/1922 н. р. до викладання на юридичному факультеті Університету Яна Казимира у Львові долучилися Еміль Раппапорт (курс «Про кримінальний кодекс») та Станіслав Постемпський (курс «Загальний і державний бухгалтерський облік»)¹⁶.

Зазначимо, що в 1921/1922 н. р. і 1922/1923 н. р. П. Стебельський, окрім лекцій з кримінального процесу та криміналістичного семінару, вів також курс із права народів і практичні заняття з цього предмету¹⁷.

Окрім П. Стебельського в 1919 р. – першій половині 1920-х рр. на юридичному факультеті не було викладачів-українців. Зауважимо, що П. Стебельський у 1919 р. – на початку 1920-х рр. розпочав викладання польською мовою. Уряд Польщі також ухвалив низку постанов для обмеження української молоді з гімназійною освітою доступу до навчання в Університеті Яна Казимира у Львові. Його академічний сенат у серпні 1919 р. прийняв ухвалу, якою дозволив навчатися лише молоді з польським громадянством, а з хлопців – лише тим, хто відслужив у польському війську. Цю ухвалу у вересні 1919 р. підтвердив уряд Польщі¹⁸.

У житті Львівського університету міжвоєнного періоду виникали національні конфлікти. Приміром, у 1922 р. польське студентство організувало акцію, спрямовану на обмеження кількості студентів-євреїв у Львівському університеті. У 1923 р. їхню кількість обмежила рада юридичного факультету¹⁹.

Як уже було згадано, до 1923 р. (до визнання Радою послів Антанти прав Польщі на Галичину) українська молодь була обмежена у праві вільно вступати на навчання до Університету Яна Казимира у Львові, а також до інших навчальних закладів Польщі²⁰.

Законні мирні спроби українців Східної Галичини домогтися від польських владних кіл заснування окремого українського університету зазнали краху. Тому наприкінці 1919 р. українці спробували заснувати Український вільний університет. Його відкрили в січні 1921 р. у Відні, проте вже за кілька місяців переїхали до Праги. Західноукраїнська інтелігенція, а саме – дійсні члени НТШ Василь Щурат, Іван Крип'якевич, Іларіон Свенціцький і Богдан Барвінський восени 1919 р. заснували для українських студентів приватні університетські курси, причому без офіційного дозволу польських владних кіл. Керівником цих курсів став видатний український літературознавець, голова Наукового товариства ім. Шевченка у Львові Василь Щурат. Українські приватні університетські курси склалися з трьох факультетів, які очолювали директори (декани), а саме: правничого (юридичного), філософського (філософського) та медичного²¹.

Кафедральна структура юридичного факультету українських університетських курсів була такою: кафедра українського права; кафедра західноєвропейського права; кафедра канонічного права; кафедра філософії та теорії права; дві кафедри римського права. На початку 1921 р. на цих кафедрах навчався 61 студент²².

Створення окремих університетських курсів для українських студентів непокоїло владу Польщі та керівництво Університету Яна Казимира у Львові. Ректор Університету Емануель Махек у квітні 1921 р. зустрівся з делегацією товариства «Академічна громада». Делегація студентів вимагала:

– відновлення у Львівському університеті всіх українських кафедр і доцентур, які існували в австрійський період;

– зарахування на навчання до Львівського університету українських студентів, незалежно від того, в якій армії вони служили²³.

Ректор Е. Махек зігнорував ці вимоги. Тому 1 травня 1921 р. українська громадськість Галичини оголосила бойкот Університету Яна Казимира у Львові. Водночас Товариство українських наукових викладів ім. Петра Могили намагалось узаконити українські університетські курси, які, зважаючи на урядову заборону, діяли таємно. 1 липня 1921 р. на курсах закінчився перший навчальний рік. Тоді ж у Львові відбувся Крайовий з'їзд студентів, на якому студентські товариства Львова вирішили продовжити бойкот Університету Яна Казимира у Львові та створити окремий Український університет у Львові²⁴, який став відомим як «Український таємний університет у Львові». У його структурі були три факультети: філософський (філософський), правничий (юридичний) та медичний. Також було ухвалено утворити у його складі технічні студії²⁵.

Українським таємним університетом у Львові керував сенат. Першим його ректором став Василь Щурат. Згодом Український таємний університет у Львові очолювали медик Мар'ян Панчишин, юрист Євген Давидяк. Запис на навчання в Українському таємному університеті у Львові розпочався у вересні 1921 року. Польська влада одразу почала репресії проти його викладачів і студентів. Канцелярія Українського таємного університету у Львові була в приміщенні товариства «Академічна громада». Після його ліквідації польською владою канцелярія Українського таємного університету у Львові діяла в умовах посиленої конспірації²⁶.

Кафедральна структура юридичного факультету Українського таємного університету у Львові в 1921/1922 н. р. була такою: кафедра українського права; кафедра канонічного права; дві кафедри римського права; кафедра західноєвропейського права; дві кафедри приватного австрійського права; кафедра теорії та філософії права; кафедра приватного австрійського процесу; кафедра австрійського кримінального права; кафедра австрійського кримінального процесу; кафедра політичної економії; кафедра торговельного та вексельного права; кафедра статистики; кафедра фінансів; кафедра міжнародного права; кафедра адміністративного права; кафедра загального державного права; кафедра земельного права; кафедра судової медицини й психопатології. Наприкінці 1922 – на початку 1923 рр. на юридичному факультеті Українського таємного університету у Львові було утворено також дві нові кафедри: кафедру російського приватного права і кафедру фінансового права та бюджету²⁷.

Професорсько-викладацький корпус Українського таємного університету у Львові, як і всіх класичних університетів того часу, складався з надзвичайних, звичайних і почесних професорів, доцентів та викладачів-лекторів. У 1921/1922 н. р. їхня кількість на юридичному факультеті становила 15 осіб. Загалом же за час існування Українського таємного університету у м. Львові на його юридичному факультеті викладали такі видатні українські правники, як С. Баран, В. Вергановський, М. Глушкевич, Є. Давидяк, В. Децикевич, І. Кміцикевич, Р. Ковшевич, М. Корчинський, І. Куровець, В. Лаба, М. Левицький, Ю. Лешій, О. Марітчак, О. Надрага, Я. Олесницький, В. Охримович, В. Рив'юк, М. Русин, П. Сосенко, С. Старосольський, М. Чубатий, Й. Шимонович, С. Шухевич. Студентами Українського таємного університету у Львові були здебільшого діти українських селян, робітників та інтелігенції. Вони, як і в інших тогочасних класичних університетах, поділялись на звичайних студентів і вільних слухачів. У 1921/1922 н. р. кількість студентів і вільних слухачів на юридичному факультеті Українського таємного університету у Львові становила 841 особу. Зважаючи на посилення репресій, які здійснював уряд Польщі проти Українського таємного університету у Львові, у 1924–1925 рр. кількість його студентів відчутно зменшилась²⁸.

Тривалість навчання на юридичному факультеті Українського таємного університету у Львові становила чотири роки. Щоб вступити на юридичний факультет, абітурієнти повинні були подати заяву, свідоцтво про народження та атестат зрілості²⁹.

Навчання в Українському таємному університеті у Львові ґрунтувалось на програмах зарубіжних вищих навчальних закладів, а його рівень був дуже високий³⁰. Юридичний факультет Українського таємного університету у Львові не мав навчальних відділень. На ньому читали такі лекції: історія українського права; римське право; теорія та філософія права; західноєвропейське право; австрійське кримінальне право; австрійське приватне право; австрійське торговельне право; судова медицина; міжнародне право; конституційне право; адміністративне право; історія економічної політики; політична економія; статистика³¹. Зважаючи на те, що за навчання та викладання в Українському таємному університеті у Львові переслідувала польська поліція, його викладачі проводили лекції та практичні заняття в умовах конспірації³².

Для того, щоб уникнути репресій польської влади стосовно Українського таємного університету у Львові, його академічний сенат у листопаді 1922 р. звернувся зі скаргою до Ліги Націй у Женеві. Проте цей вчинок не дав жодних результатів. Після того, як 14 березня 1923 р. Рада послів Антанти визнала права Польщі на Галичину, становище галицьких українців надзвичайно погіршилось. Зважаючи на посилення репресивного тиску, у липні 1925 р. навчання в Українському таємному університеті у Львові припинилось³³.

В. Мудрий, який досліджував діяльність Українського таємного університету у Львові, датував його існування 1921–1925 роками³⁴. Натомість В. Качмар пише, що його останній ректор, юрист Є. Давидяк, обій-

мав посаду очільника цього вищого навчального закладу до 1927 р., оскільки так зазначав сам Є. Давидяк у своєму життєписі³⁵.

Припинення у другій половині 1920-х рр. бойкоту Університету Яна Казимира у Львові сприяло зміцненню його дидактично-наукових позицій. У другій половині 1920-х – у 1930-х рр. Університет Яна Казимира у Львові перетворився на один із найпотужніших вищих навчальних закладів міжвоєнної Польщі. Зокрема, в останній повний навчальний рік перед встановленням на Західній Україні радянської влади, тобто у 1938/1939 н. р., тут існувало 104 кафедри, працювали 22 надзвичайні і 64 звичайні професори, 110 доцентів. На юридичному факультеті було 16 кафедр, викладало троє надзвичайних і вісім звичайних професорів³⁶.

Львівський університет був одним із найбільших вищих навчальних закладів міжвоєнної Польщі й за кількістю студентів. Приміром, у 1919/1920 н. р. на його факультетах навчалось 2647 студентів, зокрема, на юридичному факультеті – 1032 особи, у 1921/1922 н. р., відповідно – 5185 та 2450, у 1924/1925 н. р. – 5788 та 1872, а в 1929/1930 н. р. – 6100 та 2314³⁷.

Зазначимо, що в 1930-х рр. в Університеті Яна Казимира у Львові діяло чимало наукових студентських товариств, скажімо, на юридичному факультеті – історико-правниче (куратор П. Домбковський), економічне (куратор С. Грабський), товариство для справ Ліги Націй (куратор Т. Біго), єврейських слухачів права (куратор В. Осуховський)³⁸.

У 1930-х рр. у Львівському університеті найбільше студентів навчалось саме на юридичному факультеті. Це було зумовлено тим, що під час світової економічної кризи 1929–1933 рр., через зростання масового безробіття (зокрема і в середовищі інтелігенції), чимало випускників гімназій розуміло, що здобуття фаху юриста є більшою гарантією отримання постійного заробітку³⁹.

У 1926 р. в Університеті Яна Казимира у Львові, зокрема на його юридичному факультеті, запровадили магістерську систему. Для здобуття наступного звання – доктора права, потрібно було через два роки після отримання ступеня магістра подати дисертацію і скласти профільні іспити. Здобуття докторського ступеня називалось «промоція». Промоція докторів права відбувалась у присутності ректора та декана юридичного факультету. Після відповідних церемоній докторант отримував диплом доктора права⁴⁰.

Здобуття ступеня доктора права не було гарантією одержання права викладати на юридичному факультеті Університету Яна Казимира у Львові. Для цього потрібно було пройти габілітацію, тобто стати доцентом. Звання доцента міг одержати лише доктор, який підготував, згідно зі встановленими вимогами, габілітаційну роботу – опубліковане переважно польською мовою дослідження. Як і в 1919 р., у першій половині 1920-х рр. наукову та навчальну роботу на юридичному факультеті Університету Яна Казимира у Львові здійснювали професори (звичайні та надзвичайні, почесні), доценти, викладачі й лектори. Допоміжними науковими кадрами були асистенти і демонстратори (заступники асистентів), зокрема асистенти-волонтери, які безоплатно працювали в наукових інститутах. Професор завідував кафедрою, читав курси лекцій, проводив практичні заняття, здійснював наукову роботу в наукових інститутах університету. Система наукових інститутів на юридичному факультеті Університету Яна Казимира у Львові у другій половині 1920-х – 1930-х рр. була надзвичайно розвинена. Наукові інститути очолювали директори, яким підпорядковувався допоміжний науковий персонал⁴¹.

Отже, як ми уже зазначали, юридичний факультет був найбільшим в Університеті Яна Казимира у Львові. На цьому факультеті працювала значна кількість професорів, відомих ще з австрійського періоду. Чимало викладачів юридичного факультету Університету Яна Казимира у Львові обіймали високі державні посади (депутати Сейму, Сенату, члени уряду Польщі). Свої наукові погляди вони часто вкладали в розробку правових кодексів⁴².

¹ ДАЛО. – Ф. 26. – Оп. 14. – Спр. 65. – Арк. 1–3; *Прутула Я.* Університет Яна Казимира у Львові... – С. 54–77.

² ДАЛО. – Ф. 26. – Оп. 14. – Спр. 63. – Арк. 3–10; Спр. 1012. – Арк. 2–22; Спр. 1754. – Арк. 5–12.

³ UJK. Program wykładów w półroczu letnim roku akademickiego 1919/20. – Lwów, 1920. – S. 5–7; UJK. Skład Uniwersytetu w roku szkolnym 1920/21. – Lwów, 1921. – S. 4–7; UJK. Program wykładów w 1 i 2 trymestrze roku akademickiego 1920/21. – Lwów, 1920. – S. 5–8; UJK. Program wykładów w 1 i 2 trymestrze roku akademickiego 1921/22. – Lwów, 1921. – S. 6–9; UJK. Program wykładów w 3 trymestrze roku akademickiego 1921/22. – Lwów, 1922. – S. 5–9; UJK. Program wykładów w 1 i 2 trymestrze roku akademickiego 1922/23. – Lwów, 1922. – S. 7–9.

⁴ *Качмар В.* Львівський національний університет імені Івана Франка... – С. 18–31.

⁵ ДАЛО. – Ф. 26. – Оп. 14. – Спр. 65. – Арк. 2–5.

⁶ ДАЛО. – Ф. 26. – Оп. 14. – Спр. 63. – Арк. 2–23; Спр. 1012. – Арк. 1–11; Спр. 1574. – Арк. 1–5; *Качмар В.* Львівський національний університет імені Івана Франка... – С. 19–34.

⁷ *Прутула Я.* Вказана праця. – С. 61–70.

⁸ Львівський університет... – С. 35–73.

⁹ *Качмар В.* Вказана праця. – С. 16–33.

¹⁰ *Прутула Я.* Вказана праця. – С. 58–67.

¹¹ *Draus J.* Uniwersytet Jana Kazimierza we Lwowie... – S. 21–90.

¹² *Прутула Я.* Вказана праця. – С. 58–72.

¹³ UJK. Program wykładów w półroczu zimowym roku akademickiego 1919/20. – Lwów, 1919. – S. 5–7.

¹⁴ UJK. Program wykładów w półroczu letnim roku akademickiego 1919/20. – Lwów, 1920. – S. 8–11.

¹⁵ UJK. Program wykładów w 1 i 2 trymestrze roku akademickiego 1920/21. – Lwów, 1920. – S. 9–13.

¹⁶ UJK. Program wykładów w 1 i 2 trymestrze roku akademickiego 1921/22. – Lwów, 1921. – S. 10–14.

- 17 UJK. Program wykładów w 3 trymestrze roku akademickiego 1921/22. – Lwów, 1922. – S. 10–18; UJK. Program wykładów w 1 i 2 trymestrze roku akademickiego 1922/23. – Lwów, 1922. – S. 9–16.
- 18 *Притула Я.* Вказана праця. – С. 59–69.
- 19 *Draus J.* Вказана праця. – С. 63–71.
- 20 *Головацький І.* Вища школа і державність... – С. 147–148.
- 21 *Головацький І.* Таємні українські вищі школи у Львові... – С. 296–297.
- 22 *Мудрий В.* Змагання за українські університети в Галичині... – С. 56–86.
- 23 *Притула Я.* Вказана праця. – С. 60–61.
- 24 Там само. – С. 61–67.
- 25 *Мудрий В.* Змагання за українські університети в Галичині... – С. 86–91.
- 26 *Качмар В.* Вказана праця. – С. 24–31.
- 27 *Мудрий В.* Змагання за українські університети в Галичині... – С. 91–99.
- 28 *Кислий В.* Українські високі школи у Львові і студентський рух у Західній Україні у першій половині ХХ ст. / В. Кислий. – Л., 1991. – С. 12–19.
- 29 *Мудрий В.* Змагання за українські університети в Галичині... – С. 99–103.
- 30 *Притула Я.* Вказана праця. – С. 63–69.
- 31 *Мудрий В.* Змагання за українські університети... – С. 104–109.
- 32 *Кислий В.* Вказана праця. – С. 20–25.
- 33 *Качмар В.* Вказана праця. – С. 25–43.
- 34 *Мудрий В.* Змагання за українські університети... – С. 110–113.
- 35 *Качмар В.* Давидяк Євген Васильович / В. Качмар // ЕЛУ. – Т. 1 : А–К. – С. 421.
- 36 *Draus J.* Вказана праця. – С. 22–54.
- 37 ДАЛО. – Ф. 26. – Оп. 14. – Спр. 590. – Арк. 1–7; *Притула Я.* Вказана праця. – С. 64–65.
- 38 *Draus J.* Вказана праця. – С. 49–60.
- 39 *Качмар В.* Львівський національний університет імені Івана Франка... – С. 26–31.
- 40 *Притула Я.* Вказана праця. – С. 66–67.
- 41 ДАЛО. – Ф. 26. – Оп. 14. – Спр. 63. – Арк. 3–11; Спр. 1012. – Арк. 13–23; Спр. 1754. – Арк. 12–19.
- 42 *Draus J.* Вказана праця. – С. 32–81.

Резюме

Кахнич В. С. Деякі аспекти функціонування юридичного факультету в Львівському університеті (1920–1930-х рр.).

У статті досліджено та проаналізовано деякі аспекти діяльності юридичного факультету Львівського університету з 1920-х по 1930 роки. Встановлено, що на початку 1920-х рр. Львівський університет носив назву Університету Яна Казимира і у його структурі було чотири факультети, одним з яких був юридичний факультет.

Ключові слова: кафедра, Український таємний університет, юридичний факультет, Львівський університет, Галичина.

Резюме

Кахнич В. С. Некоторые аспекты функционирования юридического факультета во Львовском университете (1920–1930-х гг.).

В статье исследованы и проанализированы некоторые аспекты деятельности юридического факультета Львовского университета с 1920-х по 1930 годы. Установлено, что в начале 1920-х гг. Львовский университет носил название Университета Яна Казимира и в его структуре было четыре факультета, одним из которых был юридический факультет.

Ключевые слова: кафедра, Украинский тайный университет, юридический факультет, Львовский университет, Галичина.

Summary

Kakhnych V. Some aspects of Lviv University Law Faculty activity (1920-1930-ies).

Some aspects of Lviv University Law Faculty activity from 1920 to 1930 is studied and analyzed in the paper. Established in the early 1920s Lviv University was named the University of Jan Kazimierz and had four faculties in its structure. One of them was law faculty.

Key words: department, Ukrainian Secrets of University, juridical faculty, University, Galicia.